

Discurs de l'acte d'hissada de l'estelada a Alella

Avui, m'atreveixo a dir, és un dia que passarà a la petita però mil·lenària història d'Alella. El 30 de setembre de 2012, al nostre poble, el camí cap a la independència de Catalunya va donar una passa d'afirmació decidida i ferma tot fent onejar la senyera estelada com a símbol de la voluntat inequívoca d'aconseguir un estat propi per a Catalunya. Ja no és només un acord de ple, en el que dijous passat vam declarar Alella territori català lliure, sinó que aquesta decisió la fem visible a ulls de tothom i fins que assolim el nostre objectiu nacional. Aquí, a la porta d'Alella, a la masia de Can Lleonart, casa d'aquells qui lluitaren i alguns moriren en la defensa de les llibertats de Catalunya.

Aquest camí, però, no el comencem ara. Vull tenir un record especial per tots aquells alellencs i alellenques que durant molts anys van mantenir i han mantingut la flama de la nostra nació i la seva llibertat viva, encesa. Ens la van traspasar a nosaltres perquè en fem la darrera part del recorregut. En prenem el testimoni. Molts d'ells encara hi són però d'altres ja falten. Tenim un deute amb tots ells i elles.

En aquest llarg recorregut, el 28 de febrer de 2010 vam donar una passa més. Tot un seguit de persones, plens d'il·lusió, vam impulsar la consulta per la independència. Conseqüència de la primera consulta celebrada a Arenys de Munt cinc mesos abans. Una onada que va fer obrir una finestra a les ments de molts catalans i catalanes. Per primera vegada se'ns preguntava sense cap coerció, lliurement, si volíem una estat per a Catalunya. Van ser molts qui es van fer aquesta pregunta, i van ser molts qui la van contestar. A Alella més de 1400 persones. De les que 1265 van votar que sí. Però no tot va ser meravellós en aquell procés. Cal treure'n la lliçó que només si tots anem junts, colze amb colze, ciutadania, formacions polítiques i representants electes, ens en sortirem. Si volem tenir èxit en la nostra causa caldrà que tots confiem en l'altre i que les energies les focalitzem en aconseguir convèncer els nostres conciutadans que l'estat per a Catalunya és el millor que ens pot passar.

El passat 10 de setembre, molts de nosaltres vam prendre part en la marxa de torxes per a la independència que sortia d'aquí mateix. Una iniciativa sorgida del món associatiu del nostre poble, que va comptar amb una participació ciutadana serena que donava una passa endavant per començar a fer el camí junts. Aquest acte era preàmbul del que passaria l'endemà al nostre país.

I arribà la tarda de la Diada. I una marea humana marxà sobre Barcelona sota el lema "Catalunya, nou estat d'Europa" i cridant com a una sola veu una paraula: INDEPENDÈNCIA. Desenes de milers de banderes estelades onejaven al vent mentre la il·lusió traspuava dels rostres d'aquell més de milió i mig de persones que ocupaven la capital del nostre país. No es tractava de cap manifestació de protesta, sinó un clam d'afirmació nacional.

I en menys de tres setmanes el país ha canviat, tot s'ha accelerat, i els representants de la ciutadania hem actuat en conseqüència. El canvi ve de més lluny, òbviament, és una transformació de fons, lenta, silenciosa, que va esclatar aquella tarda inoblidable.

L'Onze de Setembre, en l'acte institucional que compartim Ajuntament d'Alella i entitats, vam prendre el compromís de traslladar al Ple Municipal la decisió de fer onejar l'estelada aquí. Aquest dijous nou dels

tretze regidors i regidores del nostre Ajuntament, els aquí presents, vam donar la nostra resposta a aquell clam. Vam declarar Alella territori català lliure, convocant-nos aquí i avui.

El camí no serà senzill, però el farem. De fora i de dintre hi hauran veus que ens voldran fer tirar enrere. Ja n'hem tingut una mostra i no se n'estaran. Ens faran fora de la Unió Europea diuen, no som viables econòmicament, la Constitució no ho permet, el govern de l'Estat espanyol no autoritzarà un referèndum i per tant seria il·legal, alguns empresaris diuen que marxaran, i fins i tot alguns ens amenaçaran amb la intervenció armada. Us n'heu adonat? Cap proposta en positiu, cap per seduir. Tot per espantar. Tot per fer-nos por. Mentides i menyspreu. No tenen arguments! Cap! Som seus i proud.

La darrera mostra d'aquest menyspreu és d'ahir mateix, la proposta de pressupostos de l'estat espanyol per a 2013. Un 11,9% de les inversions total previstes per a Catalunya, quan som el 16% de la població i 20% PIB, i com no, de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que és una llei seva, com aquelles que ens diuen que no podem incomplir, res de res.

Però per molt que diguin, si el poble català de manera democràtica decideix que vol un futur diferent, que vol ser, que vol ser lliure, que vol tenir un estat propi dins la Unió Europea, no hi haurà res que ho aturi.

I no ens preocupem, sempre haurem de negociar, amb l'estat espanyol, els agradi o no. No diuen que el 20% del deute serà per a nosaltres? Per què ha de ser així? Si el deute va a nom seu! Hem d'assumir una part de les seves obligacions? Doncs haurem de parlar dels actius que també són nostres! Les reserves d'or, la nostra part del fons de la seguretat social, les infraestructures, els avions i els tancs que amenacen treure, i òbviament la nostra continuïtat a la Unió Europea. Quin dels dos estats no serà viable? L'espanyol o el català? No hi ha cap país del món que havent-se constituït com estat després hagi decidit de fer-se enrere.

Ara el que tampoc podem fer és dilatar el procés o adormir-nos. Com va dir l'Heribert Barrera: Tenim pressa, molta pressa. La independència és urgent per milers de catalans, 800 mil aturats, 250 mil que no reben cap tipus de percepció econòmica, els nostres autònoms i empresaris ofegats sense accés al crèdit, els impostos que van pujant, la despesa pública que va baixant en una espiral sense final, molts veïns i veïnes, també d'Alella, que estan perdent casa seva. No ens podem permetre el luxe de seguir llençant més del 40 % dels nostres impostos.

Encetem una nova etapa, esperem que la darrera fins a la llibertat nacional. Una etapa que genera il·lusió entre una part molt important de la ciutadania. I aquesta és la millor notícia que ens podem donar. La independència genera il·lusió perquè com a societat creiem en nosaltres. Confiem en la nostra capacitat com a col·lectiu de ser capaços de tirar endavant el país, de ser capaços de sortir-nos en junts, com un sol home, junts com una sola dona.

Tenim una oportunitat única, una oportunitat que a més, és una causa justa. La causa de la llibertat. Som una societat proud madura com per decidir per nosaltres mateixos, democràticament.

I a més podem construir, volem construir un país nou, entre tots els qui vivim a Catalunya, parlem la llengua que parlem, vinguem d'on vinguem. Un país més just socialment, més obert, més respectuós

encara, més tolerant. Més competitiu, que parli de tu a tu amb la resta de nacions del món, orgullós de ser.

Amigues, amics. Podem fer història. Com dic sempre, depenem de nosaltres mateixos. Si ens ho proposem, no hi ha repte prou difícil que no siguem capaços, tots a una, d'assolir. Podem fer-ho pels que ens precediren, podem fer-ho per nosaltres, però per qui segur que sí hem de fer-ho és pels nostres fills i filles i pel seu futur.

VISCA CATALUNYA LLIURE!